

POSTANOWIENIE

Dnia 11 maja 2023 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Małgorzata Gierszon

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 11 maja 2023 r.,

sprawy **A. E.**

skazanego za czyn z art. 62 ust. 2 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 64 § 1 k.k.; art. 178b k.k.

w przedmiocie kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego

od wyroku Sądu Okręgowego w Świdnicy

z dnia 25 października 2022 r., IV Ka 745/22,

utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego w Wałbrzychu

z dnia 8 czerwca 2022 r., III K 1478/21,

p o s t a n o w i ł

1) oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną;

2) obciążyć oskarżonego A. E. kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego.

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w Wałbrzychu wyrokiem z dnia 8 czerwca 2022 r., sygn. akt III K 1478/21 uznał A. E. za winnego tego, że:

1. w dniu 26 maja 2021 r. w C., wbrew przepisom ustawy posiadał znaczną ilość substancji psychotropowych w postaci 1003,50 grama netto metamfetaminy, przy czym zarzucanego czynu dopuścił się w warunkach powrotu do przestępstwa, będąc uprzednio skazanym wyrokiem Sądu Okręgowego w L. z dnia 15 stycznia 2015 r., sygn. akt III K [...] za

przestępstwo z art. 56 ust. 3 i art. 59 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii na karę 3 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności, którą odbywał w okresie od 21 lipca 2016 r. do 13 czerwca 2018 r., to jest czynu z art. 62 ust. 2 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 64 § 1 k.k. i za to wymierzył mu karę 4 lat pozbawienia wolności;

2. w dniu 26 maja 2021 r. w C. kierując pojazdem marki V. o nr rej. [...], nie zatrzymał niezwłocznie pojazdu i kontynuował jazdę, pomimo, wydania przez osobę uprawnioną do kontroli ruchu drogowego, poruszając się pojazdem polecenia zatrzymania pojazdu przy użyciu sygnałów dźwiękowych i świetlnych, to jest czynu z art. 178b k.k. i za to na podstawie tego przepisu wymierzył mu karę 6 miesięcy pozbawienia wolności. Na podstawie art. 85 k.k., art. 86 § 1 k.k. połączył wymierzone kary i orzekł karę łączną 4 lat i 3 miesiące pozbawienia wolności.

Apelację od tego wyroku wniósł obrońca oskarżonego.

Zarzucił on temu orzeczeniu:

1. mającą wpływ na jego treść obrazę przepisów postępowania – przejawiającą się w niewłaściwym zastosowaniu art. 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. oraz art. 5 § 2 k.p.k., a polegającą na zaniechaniu uwzględnienia wszystkich okoliczności sprawy i przekroczeniu dopuszczalnych granic swobodnej oceny dowodów i zasady in dubio pro reo, co znajduje wyraz w uznaniu, że oskarżony wypełnił znamiona czynu zabronionego opisanego w art. 62 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii, a polegające na posiadaniu znacznej ilości środków odurzających, podczas gdy w realiach materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie, w tym w szczególności z przyjętych przez Sąd I instancji jako wiarygodne wyjaśnień oskarżonego wynika, że nie posiadał wiedzy ani świadomości, że w przewożonym pakunku znajdują się środki odurzające i to w znacznej ilości, z uwagi na nie weryfikowanie przez oskarżonego zawartości przewożonego pakunku oraz mylne poinformowanie oskarżonego przez osobę zlecającą przewóz pakunku o jego zawartości;

2. naruszenie przepisu prawa materialnego, a to przepisu art. 62 ust. 2 w/w ustawy poprzez błędną jego wykładnię i niewłaściwe zastosowanie polegające na przyjęciu, że czyn zabroniony polegający na posiadaniu niedozwolonych środków odurzających może być popełniony nieumyślnie, tj. bez wiedzy osoby, pod której władztwem pozostają środki odurzające, że środki te rzeczywiście posiada, podczas gdy posiadanie środków odurzających może być popełnione wyłącznie w zamiarze ich posiadania, tj. z wiedzą (świadomością) osoby, pod której władztwem pozostają środki odurzające, że rzeczywiście je posiada;
3. naruszenie przepisów prawa materialnego, a to przepisu art. 12 k.k. poprzez przyjęcie, że oskarżony dopuścił się dwóch czynów zabronionych, tj. posiadania środków odurzających oraz nie zatrzymał niezwłocznie pojazdu i kontynuował jazdę pomimo obowiązku zatrzymania się dom kontroli, podczas gdy działanie oskarżonego cechuje działanie w ramach jednego czynu ciągłego, przy zbiegu przepisów ustawy karnej.

Sąd Okręgowy w Świdnicy wyrokiem z dnia 25 października 2022 r., sygn. akt IV Ka 745/22, zaskarżony wyrok utrzymał w mocy.

Kasację od wyroku Sądu Okręgowego wniósł obrońca skazanego

Obrońca sformułował w niej zarzut naruszenia art. 433 § 2 k.p.k., art. 410 k.p.k. oraz art. 457 § 3 k.p.k. polegającego na zaniechaniu dokonania przez Sąd Odwoławczy wszechstronnej kontroli odwoławczej i pełnej analizy zarzutów zawartych w zarzutach apelacyjnych apelacji obrońcy oskarżonego, prowadzącego się do braku odniesienia przez Sąd Odwoławczy w sposób wyczerpujący i zaniechanie przedstawienia adekwatnej własnej argumentacji Sądu Odwoławczego, która wskazywałaby na brak zasadności podniesionych przez obrońcę zarzutów apelacyjnych, jak i argumentacji te zarzuty popierającej, co uzasadnia przekonanie o nierozpoznanie przez Sąd Odwoławczy istoty wszystkich zarzutów apelacyjnych dotyczących przypisanych oskarżonemu czynów, co rzutuje na uprawomocnienie się orzeczenia Sądu I instancji o winie oskarżonego rażąco niesłusznego.

W związku z tym zarzutem wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i wyroku Sądu I instancji oraz przekazanie mu sprawy do ponownego rozpoznania. Skarżący wniósł również o wstrzymanie wykonania zaskarżonego wyroku.

W odpowiedzi na kasację prokurator wniósł o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja jest oczywiście bezzasadna.

Wbrew twierdzeniom skarżącego Sąd II instancji w sposób spełniający wymogi z art. 457 § 3 k.p.k. odniósł się do sformułowanych w apelacji zarzutów. Nie pominął żadnego zarzutu, a jego ocena zarzutów apelacyjnych jako niezasadnych okazała się trafna. Brak jest zatem podstaw do uznania, że Sąd ten przeprowadził kontrolę instancyjną wyroku Sądu *meriti* rażąco i z możliwością wpływu – i to – istotnego na zaskarżony wyrok uchybiający przepisom wskazanym w podstawie prawnej omawianego zarzutu, a dopiero wówczas mogłoby to (w myśl wymogów art. 523 § 1 k.p.k. w zakresie dopuszczalnych podstaw kasacji, innych aniżeli bezwzględne przyczyny odwoławcze wskazane w art. 439 k.p.k.), stanowić skuteczną podstawę kasacji.

Jeśli chodzi o pierwszy zarzut apelacji dotyczący naruszenia art. 5 § 2, 7 i 410 k.p.k., to Sąd Okręgowy rozważył zasadność tego zarzutu na s. 3-4 uzasadnienia zaskarżonego wyroku. Sąd przyjął wiarygodność tych wyjaśnień, w których oskarżony przyznał się do zarzucanego mu czynu, z kolei jego kwestionujące sprawstwo zarzucanych mu czynów przestępnych, wyjaśnienia uznał za niewiarygodne. Przede wszystkim z racji ich niezgodności z doświadczeniem życiowym. Wskazał przy tym konkretne, mające wsparcie w ujawnionym materiale dowodowym sprawy (por. s. 4), powody tej oceny. Zauważył też, że jej słuszność potwierdza fakt uprzedniej karalności oskarżonego za przestępstwa z ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii i to za przestępstwo obrotu znaczną ilością amfetaminy w warunkach art. 65 § 1 k.k. oraz jego zachowanie w chwili zatrzymania przez policję. Tak w zakresie podjętej przez niego próby ucieczki przed próbującymi go zatrzymać policjantami, jak też wyrzucenie w jej trakcie paczki z

zawartością odurzających środków. Nie sposób przy tym nie zauważyć, że gdyby było prawdą to co skazany na etapie postępowania przygotowawczego wyjaśniał (przyznając się zresztą do zarzucanych czynów – k.50), to dlaczego – nie wiedząc, jak twierdzi co było zawartością paczki, którą miał przewieźć - wyrzucił ją podczas ucieczki przez okno kierowanego przez niego wówczas samochodu (narażając się na odszkodowanie wobec osoby, która te czynności mu zleciła) i dlaczego w ogóle wówczas przed policją uciekał. Wprawdzie uzasadnienie wyroku Sądu I instancji jest bardzo lakoniczne w zakresie oceny dowodów. Jednakże uzasadnienie wyroku Sądu II instancji pomimo jego syntetyczności spełnia wymogi wynikające z art. 457 § 3 k.p.k.

Kolejny zarzut apelacji dotyczący naruszenia prawa materialnego jest całkowicie nietrafnie postawiony. W badanej sprawie Sąd I instancji ustalił umyślność oskarżonego, a zatem nie zachodziła podstawa do sformułowania zarzutu naruszenia art. 62 ust. 2 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii wobec przyjęcia, że wymienione przestępstwo może być popełnione nieumyślnie. Na tej podstawie podany zarzut został uznany za nietrafny przez Sąd II instancji (s. 4 uzasadnienia).

Ostatni zarzut apelacji dotyczący naruszenia art. 12 § 1 k.k. także został rozpoznany w prawidłowy sposób. Przyjęcie konstrukcji czynu ciągłego wymaga ustalenia, że poszczególne zachowania podjęte są przez sprawcę z góry powziętym zamiarem. Tymczasem nie ma podstaw do przyjęcia (i takich też Sąd ustaleń nie poczynił), że podejmując decyzję o posiadaniu środków odurzających oskarżony jednocześnie założył, iż przewożąc je nie zatrzyma pojazdu pomimo polecenia dokonania takiej czynności przez uprawnioną do jego wydania osobę (s. 5 uzasadnienia).

Brak jest zatem przesłanek (faktycznych i normatywnych) do stwierdzenia zasadności podniesionego w kasacji zarzutu, przy czym stwierdzone okoliczności w zakresie sposobu przeprowadzenia przez Sąd Okręgowy kontroli odwoławczej wyroku Sądu I instancji w związku z apelacją obrońcy pozwalają nawet uznać oczywistą bezzasadność tegoż zarzutu kasacji.

Z tych to względów orzeczono jak wyżej.

Orzeczenie o kosztach uzasadnia treść art. 637a k.p.k. w zw. z art. 636 § 1 k.p.k.